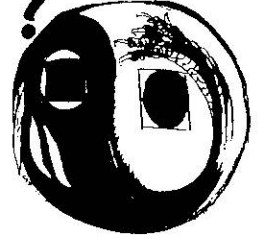

CHẾT CÓ SỐNG KHÔNG ?

Trong bản tin AHCC số tháng 1/1995, AH Thi Nguyễn đặt câu hỏi : “**CHẾT CÓ SỐNG KHÔNG?**” và kể ra một số kinh nghiệm chết đi rồi sống lại, ghi trong bản thảo cuốn “Dòng đời vô tận” của giáo sư Võ Văn Dật như sau :

* Một người ốm nặng, chết đi rồi từ từ sống lại.

* Một người đàn ông trung niên bị tai nạn xe hơi trầm trọng.

* Một cựu chiến binh Mỹ tại VN bị thương nặng

* Một phụ nữ 60 tuổi bị bệnh tim

* Một người đàn ông 52 tuổi bị bệnh tim

* Một cựu chiến binh Mỹ tại Củ Chi

* Một kinh nghiệm của một người đàn bà Pháp

Dưới đây là kinh nghiệm của bác sĩ X. cùng làm việc với tôi ở Bộ Y Tế Việt Nam Cộng Hòa. Bác sĩ X. đã hơn 80 tuổi và đang ở Paris .Tự nhiên ngã ra bất tỉnh và được chở đi bệnh viện cấp cứu và điều trị. Bác sĩ X. ghi lại cảm tưởng sau khi tỉnh dậy như sau : Tôi vào bệnh viện A được 5 hôm. Bị té bất tỉnh ở nhà vào sáng ngày 4 tháng 1 - 1996, lúc ấy trong nhà không có ai. Mãi đến 11 giờ đêm, hai con gái tôi đến chơi, thấy tôi mê man liền chở vào bệnh viện A.

Sáng ngày 5 tháng 1, tôi được giải phẫu. Máu đọng ở dưới màng óc, bên đầu phía phải. Bác sĩ đục xương đầu, hút máu đọng. Vài giờ sau, tôi phục hồi lại nhưng cử động bên dưới mình bị tê bại.

Thật là may mắn ! Có thể nói cuộc giải phẫu có kết quả tốt.

Tôi hiện tỉnh dưỡng, nay mai chiếu điện scanner lại, nếu không có biến chứng thì có

thể rời bệnh viện.

Nhân dịp này, tôi có viết một bài “ *Giác hôn mê* “ với một kinh nghiệm hy hữu đóng vai trò đối tượng bệnh nhân. Tôi đã nghĩ đến chứng bệnh tai biến mạch máu não, nó đến như tiếng sét gấm trời xanh khiến những nạn nhân đã sống những giây phút thập tử nhất sinh , mạng sống còn kể hàng giờ , hàng phút. Thảm thiết là sau cơn mê, dù vô tri, vô giác , cũng thường có những ý nghĩ rùng rợn. Có thể là mộng kê vàng, có thể là giấc điệp mơ màng, nhưng cũng có thể là màu tang tóc, cảnh âm dương một dòng , cảnh gió thoảng lạnh lùng , cảnh đồng hoang cô liêu...

Đời như đứt đoạn, đã thay đổi bề dẫu . Tình cảm cũng như nhịp sống tâm lý không còn như trước nữa. Với cá nhân cũng như với gia đình , xã hội. Ai là ân nhân ? Ai thủy chung ? Ai nghiệp dĩ ? Tai nạn sống chết đã dành cho mỗi tâm sự, mỗi tâm trạng riêng như qua một bóng công minh , một màu xám hối.

Đó là một vài cảm tưởng đã đến với tôi trong những ngày ở bệnh viện A.

Tâm trạng thăm đạm như trời Đông ngoài cửa sổ, mộng hồn tối đen vô tận, nhưng có một nguồn sáng từ bóng tối mà ra.

Đoạn trường ai có qua cầu mới hay...

Mong các bạn đọc thông cảm.

BS.X

Nguyễn Sỹ Tín *sưu tầm*